

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: **Z. S.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2019, č. j. OAM-247/ZA-ZA11-P16-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce podal u krajského soudu žalobu proti shora označenému rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se žalobci neuděluje.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

- 2. Žalobce namítl, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, nedostatečně se zabýval zprávami o zemi původu a nesprávně pak posoudil existenci a závažnost důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce přitom v průběhu správního řízení formuloval

obavy z návratu do vlasti, popisoval své předchozí problémy s policií, které začaly tím, že byl v roce 2014 na 6 měsíců zbaven osobní svobody kvůli smyšlenému obvinění ze zapojení do zločinecké organizace kolem generála Džulamana. V roce 2018 se účastnil politických demonstrací a byl policií opět zadržen, v průběhu zadržení byl bit a vydírán. Policie po něm požadovala úplatek ve výši 3 milionů tenge, pokud by nezaplatil, mělo mu hrozit uvěznění pro údajnou kriminální činnost. Žalobce zaplatil polovinu požadovaných peněz, druhou polovinu slíbil zaplatit. Poté byl pracovně v Uzbekistánu, při návratu do Kazachstánu byl na hranicích zadržen a bylo po něm požadováno dalších 360 000 tenge za pokuty za smyšlené přestupky. Tyto peníze zaplatil. Žalobce se tedy obává, že při návratu do země původu bude zadržen, uvězněn za účast na politických demonstracích a bude s ním veden vykonstruovaný proces. Z těchto důvodů se žalobce domáhá udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, popřípadě alternativně doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

3. Žalovaný se dle žalobce uvedenými důvody nezabýval dostatečně. Žalobce nesouhlasí se závěrem, že jím popisované potíže s policií nedosahují intenzity pronásledování. Zároveň namítl, že v prostředí Kazachstánu není možné domoci se nápravy prostřednictvím právních prostředků, stížností apod., neboť výkonná i soudní moc jsou zkorumpované a nejsou nestranné. Žalobce také namítl, že nebyl poučen ve smyslu § 10 odst. 5 zákona o azylu o tom, že má možnost zajistit si lékařské vyšetření zaměřené na zjištění známek mučení. Uvedené pochybení žalovaného mělo podstatný vliv na nesprávné zjištění skutkového stavu.
4. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech, k nimž dospěl v napadeném rozhodnutí. Konstatoval, že žalobce v podané žádosti sdělil, že nemá žádné politické přesvědčení, není členem žádné strany, ani se jinak politicky neangažoval. Skutečnost, že byl žalobce v zemi původu zadržen, napaden policisty a byl na něm žádán úplatek, nelze považovat (pro její ojedinělost) za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu či ohrožení vážnou újmu podle § 14a zákona o azylu; jednání policistů navíc mělo zistný, nikoliv politický motiv. Žalobce v žádosti ani neuváděl, že by byl policisty po zadržení napaden, a uváděl pouze účast na jednom mítinku (konaném dne 23. 6. 2018). Dále nesdělil, že by byl v zemi původu obviněn a odsouzen, žalovaný proto tyto skutečnosti uvedené až během pohovoru považuje za účelové. Úvodem pohovoru žalobce také tvrdil, že v Kazachstánu nebyl odsouzen, následně však sdělil, že byl odsouzen k 6 měsícům odnětí svobody. Žalovaný poukázal dále na skutečnost, že žalobce legálně opustil zemi původu na základě platného cestovního pasu v březnu 2019, což svědčí o tom, že o jeho osobu nemají kazašské orgány zájem a jeho obavy z problémů v případě návratu jsou tedy neopodstatněné. Žalobce se v zemi původu ani nepokusil obrátit se na státní orgány s žádostí o pomoc. Procesní úkon podle § 10 odst. 5 zákona o azylu by byl podle žalovaného důkazně irelevantní, nadbytečný a neekonomický, neboť by nemohl prokázat, kdo žalobci způsobil případnou újmu a za jakých okolností.
6. Žalovaný tedy navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud věcně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
8. Žaloba není důvodná.
9. Ze správního spisu krajský soud konstatuje, že dle žádosti o udělení mezinárodní ochrany je žalobce kazašské národnosti a islámského vyznání. Nemá žádné politické přesvědčení, není členem politické strany nebo skupiny a politicky se neangažoval. Je ženatý a má pět dětí – manželka a děti žijí v Kazachstánu. Do České republiky přicestoval letecky z Astany dne 11. 3. 2019 na základě cestovního pasu a českého turistického víza. Je zdravý a nemá žádné zvláštní zdravotní potřeby. K důvodům podané žádosti uvedl, že se dne 23. 6. 2018 účastnil shromáždění na podporu rodin s dětmi, kde byl zadržen policií a nyní po něm policie chce zaplatit úplatek za to, aby ho nestíhala. Jiné důvody nesdělil.
10. Při pohovoru vedeném ve správním řízení žalobce uvedl, že dříve sloužil jako voják, avšak v roce 2015 jej z armády „vyhodili“. Byl totiž nepravdivě obviněn z členství v tzv. zločinecké organizaci generála Džulamana a byl odsouzen na šest měsíců, protože „neměnil své názory“ (později při tomtéž pohovoru ale žalobce uvedl, že nikdy odsouzen nebyl – pozn. soudu). V březnu 2016 se žalobce zúčastnil první demonstrace. K událostem ze dne 23. 6. 2018 žalobce uvedl, že z demonstrace jej odvezli policisté, 3 dny jej zadržovali, bili a chtěli po něm úplatek 3 miliony tenge (tj. cca 153 000 Kč). Vyhrožovali mu, že pokud nezaplatí, tak bude odsouzen za minulé akce, kterých se účastnil. V důsledku bití od policistů měl žalobce vyložený zub a zlámaná žebra. Žalobce zaplatil polovinu požadované částky, poté jej policisté propustili.
11. Následně chodili k žalobci domů neznámí lidé, kteří po něm chtěli také peníze. Žalobce v té době pobýval v Uzbekistánu, kde si našel práci, manželka mu o tom psala, a žalobce se proto nevracel zpět. Přijel až v prosinci 2018, oslavit Nový rok s rodinou, zadrželi jej ale na hranici a předali jej policii. Podle policistů měl několik neuhrazených pokut v hodnotě asi 360 000 tenge. Jednalo se o pokuty za přestupky, např. za dopravní přestupky, za přecházení na červenou atd. Žalobce se ale dle svého tvrzení žádného jednání, za něž mu byly uloženy pokuty, nedopustil. Dále po žalobci požadovali uhradit daň za koupi dřeva, byť žádné dřevo nekupoval. Kvůli pokutám se žalobce nemohl ani vrátit do Uzbekistánu, na konci ledna 2019 proto zaplatil 300 000 tenge. Do Uzbekistánu už se ale nevrátil, namísto toho si zažádal o vízum do ČR, které obdržel 1. 3. 2019. Brzy poté odcestoval do ČR a podal zde žádost o udělení mezinárodní ochrany. Obává se totiž, že by jej v Kazachstánu opět pronásledovali – požadovali po něm další úplatky nebo úhradu dalších vymyšlených dluhů, na což by neměl peníze, a tak by musel jít do vězení. Státní orgány jej považují za opozičníka, a tak už jej nenechají být.
12. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že účast žalobce na uvedených dvou demonstracích nelze považovat za dlouhodobé a uvědomělé uplatňování politických názorů. Zjištěno nebylo ani žádné cílené závažné jednání státní orgánů či jiných subjektů, které by bylo zjevně motivované účastí žalobce na demonstracích. V zadržení příslušníky policie po demonstraci konané v červnu 2018 žalovaný nespatořoval znaky pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Nejednalo se o opatření takové intenzity, že by jej bylo možné hodnotit jako pronásledování. Navíc se jednalo o jednorázový incident. Žalobce také po propuštění nebyl z ničeho obviněn, nebyl mu nařízen policejní dohled či zablokován

cestovní pas, naopak volně odcestoval do Uzbekistánu. K tvrzení žalobce, že po odjezdu do Uzbekistánu ho hledali neznámí muži, kteří po něm chtěli peníze, žalovaný uvedl, že spojitost těchto událostí s účastí žalobce na demonstraci je jen jeho subjektivní, ničím nepodloženou domněnkou. Potíže žalobce s příslušníky policie (fyzické napadení, žádost o úplatek) žalovaný hodnotil tak, že se jednalo o „*hrubé a nezákonné jednání*“, avšak nikoliv o pronásledování z azylově relevantních důvodů. Jednalo se o jednání konkrétních policistů ve snaze nezákonně se obohatit. Žalobce přesvědčivě neprokázal, že by potíže s policisty byly motivovány jeho politickou aktivitou. Žalobce si nadto na jednání policistů nestěžoval nadřízeným orgánům, nevyužil tedy možností, které mu k ochraně jeho práv poskytuje právní řád země původu. K obdobným závěrům žalovaný dospěl ve vztahu k tvrzení žalobce o tom, že byl nucen uhradit pokuty za přestupky, které nespáchal.

13. Mezinárodní ochranu lze poskytnout buď ve formě azylu, nebo doplňkové ochrany. Důvody pro poskytnutí první ze zmíněných forem mezinárodní ochrany jsou stanoveny především v § 12 zákona o azylu, podle nějž se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
14. Žalobce se obává, že při návratu do země původu bude zadržen, uvězněn za účast na politických demonstracích a bude s ním veden vykonstruovaný proces. Krajský soud je však, stejně jako žalovaný, toho názoru, že žalobcem uváděné skutečnosti neumožňují učinit závěr, že byl v zemi svého původu pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, případně že mu zde pronásledování pro zastávání určitých politických názorů v budoucnu hrozí.
15. První potíže se státními orgány, které žalobce zmiňuje, spočívají v propuštění z armády. Žalobce měl být dále zbaven osobní svobody na 6 měsíců kvůli smyšlenému obvinění ze zapojení do zločinecké organizace kolem generála Džulamana. Krajský soud však považuje uvedené tvrzení za nevěrohodné pro jeho vnitřní rozpornost. Žalobce při pohovoru konaném ve správním řízení nejprve uvedl, že byl obviněn ze zapojení do předmětné zločinecké organizace a odsouzen na šest měsíců. Později při tomtéž pohovoru ale žalobce tvrdil, že nikdy odsouzen nebyl. Žalobce dále v žalobě konstatoval, že byl zbaven osobní svobody v roce 2014, v pohovoru ve správním řízení ale hovořil o tom, že obviněn a odsouzen byl v roce 2015. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany skutečnost, že byl někdy v minulosti obviněn a odsouzen k trestu odnětí svobody, žalobce ani nezmiňuje, což pouze podporuje pochybnosti soudu o věrohodnosti předmětného tvrzení.
16. Žalobce dále hovořil o účasti na dvou demonstracích a zejména o potížích s policií, které následovaly po demonstraci konané dne 23. 6. 2018. Žalovaný nijak nezpochybnil, že se žalobce uvedených demonstrací zúčastnil a že byl následně zadržen policií, jejíž příslušníci jej zbili a požadovali po něm úplatek. Žalovaný však v těchto skutečnostech nespatořoval pronásledování z azylově relevantních důvodů. Obdobně hodnotí žalobcem popisované incidenty krajský soud. Předně, sám žalobce se nepovažuje za příslušníka

opozice, či za politicky angažovanou osobu. Dle svého tvrzení ani nemá žádné politické přesvědčení. Také cíl demonstrací, kterých se účastnil, popisuje obecně a neurčitě – např. na demonstraci z roku 2018 mělo jít o to, „že lidé chtěli, aby bylo zadarmo vzdělání, aby se snížily ceny, aby bylo více peněz v rozpočtu na chudé“. Na otázku, jak se dostal na demonstraci, odpověděl obdobně nekonkrétně: „Byl jsem tam s lidmi. Byla to má povinnost“. Na demonstraci dle svých slov aktivně nevystupoval. Pokud tedy policisté žalobce na demonstraci zadrželi, poté jej zbili a požadovali po něm úplatek, pak vše svědčí tomu, že tak nečinili pro jeho politické názory či aktivity (ani proto, že by mu zastávání určitých politických názorů přičítali), ale proto, že se chtěli nezákonně obohatit.

17. Jednalo se také pouze o ojedinělý incident, který se následně již neopakoval. Žalovaný dále přílehavě poukázal na skutečnost, že žalobce po svém propuštění na svobodu (poté, co zaplatil část policisty požadovaného úplatku) nebyl cílem policejního dohledu, nebyl mu odebrán pas, naopak mohl volně odcestovat ze země do sousedního Uzbekistánu. Pokud jej v zemi původu hledali jacísi neznámí muži, kteří po něm měli chtít peníze, pak nic nesvědčí tomu, že by tito muži byli reprezentanty státní moci a že by jejich návštěvy měly souvislost s účastí žalobce na demonstracích. Spekulativní a ničím nepodložené je také tvrzení žalobce o souvislosti mezi pokutami, které po něm byly následně vymáhány, a jeho účastí na demonstracích.
18. Krajský soud zároveň konstatuje, že žalobce nevyvinul přiměřenou a skutečně účinnou snahu řešit svou situaci prostřednictvím místních orgánů veřejné moci, ať již policejních složek, správních orgánů nebo soudů. Ze zpráv o zemi původu shromážděných žalovaným (zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv v Kazachstánu v roce 2018 a informace OAMP o bezpečnostní a politické situaci v Kazachstánu z června 2019) sice vyplývá, že Kazachstán má četné problémy s dodržováním lidských práv, je zde silně rozšířená korupce atd. Určité mechanismy ochrany práv však v Kazachstánu přece jen existují, na činnost policie dohlíží Ministerstvo vnitra, fungují zde orgány, jejichž úkolem je potírání korupce, lze se obrátit také na veřejného ochránce práv (ombudsmana), neziskové organizace nebo na soudy. Žalobce se však v souvislosti s požadovaným úplatkem ze strany policistů na žádný z těchto orgánů neobrátil. Pokud jde o uložené pokuty a vyměřenou daň za koupi dřeva, žalobce k dotazu, zda se proti příslušným rozhodnutím odvolal, uvedl, že se obrátil na prokuraturu, kde dostal odpověď, že musí nejprve zaplatit, pak bude další řízení. Obrátil se i na organizaci Narytan, od níž nedostal žádnou odpověď. Uložené pokuty a vyměřenou daň tedy zaplatil a krátce nato odcestoval do ČR.
19. Výjimečně sice mohou nastat i situace, kdy není možné nebo účelné trvat na předchozím pokusu žadatele o mezinárodní ochranu usilovat o ochranu v zemi původu k tomu, aby podmínka nemožnosti ochrany vlastní země mohla být považována za splněnou (viz např. rozsudky ze dne 19. 9. 2007, č. j. 1 Azs 40/2007 – 129, a ze dne 9. 2. 2010, č. j. 6 Azs 74/2009 – 51). Nic však nesvědčí tomu, že by právě taková výjimečná situace nastala v nyní posuzované věci. Žalobce nebyl například politicky výrazně exponovanou osobou, jeho politické aktivity byly omezeny na účast na dvou demonstracích, na nichž nijak aktivně nevystupoval.
20. Nedůvodná je také námitka nedodržení § 10 odst. 5 zákona o azylu. Podle uvedeného ustanovení „*ministerstvo informuje žadatele o udělení mezinárodní ochrany o možnosti zajistit si lékařské vyšetření zaměřené na zjištění známek pronásledování nebo vážné újmy*“.

Ze správního spisu nevyplývá, že by žalovaný poskytl žalobci takové poučení. Současné je však vzhledem k okolnostem posuzované věci třeba konstatovat, že se nejedná o vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Z povahy věci totiž vyplývá, že případná lékařská zpráva, která by prokazovala známky bití, by byla procesně relevantním důkazem v případě, kdy by žalovaný zpochybňoval skutečnosti tvrzené žalobcem a jeho věrohodnost. Tak tomu však v tomto případě nebylo – žalovaný nezpochybňoval, že žalobce byl policisty fyzicky napaden. Žalovaný vzal tuto skutečnost za prokázanou vlastní výpovědí žalobce, pouze ji nevyhodnotil jako skutečnost svědčící o pronásledování žalobce z azylově relevantních důvodů. Což je ale již záležitostí právního posouzení věci, nikoli zjištění skutkového stavu, k němuž by výsledky lékařského vyšetření podle § 10 odst. 5 sloužily.

21. Žalobce tedy nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.
22. Důvody svědčící pro udělení azylu z důvodů uvedených v § 13 zákona o azylu nebyly v řízení zjištěny ani nebyly žalobcem tvrzeny.
23. Žalovaný se zabýval i otázkou případného udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Na tento druh azylu není právní nárok, jeho udělení je záležitostí správního uvážení žalovaného a podléhá jen omezenému přezkumu potud, pokud nevybočuje z mezí správního uvážení a je řádně odůvodněno. Žádnou z těchto okolností krajský soud v dané věci neshledal.
24. Ze stejných, jako již shora uvedených důvodů, se žalobce také dovolával udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Podle odst. 1 uvedeného ustanovení se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
25. Za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
26. Při posuzování, zda žadateli hrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu, se používá tzv. test „reálného nebezpečí“. „Reálným nebezpečím“ nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací žadatele dojde k nežádoucímu následku, takže žadatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 – 82).
27. Krajský soud konstatuje, že sama skutečnost, že žalobce byl v minulosti vystaven

hrubému a nezákonnému zacházení policistů, neznamená, že je možné očekávat opakování takového jednání v budoucnu. Jednalo se o ojedinělý incident, po němž bylo žalobci dovoleno legální cestou opustit zemi původu, žalobce měl sice i poté určité potíže s policií, ty však byly jiného rázu a není zřejmá jejich souvislost s událostmi z června 2018. Nic tedy nesvědčí tomu, že by žalobci v případě návratu do Kazachstánu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Není důvod se domnívat, že by existovala významná pravděpodobnost, že žalobce bude například mučen ze strany policie.

28. Žalovaný tedy správně rozhodl, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.
29. Žalovaný nezjistil ani skutečnosti, odůvodňující udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu; ostatně žalobce se takových skutečností ani nedovolával a z obsahu správního spisu je nezjistil ani krajský soud. Proto i rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu je třeba považovat za zákonné.
30. Soud nepřisvědčil ani námitkám žalobce směřujícím k porušení procesních ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (§ 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3). Žalovaný shromáždil podklady pro vydání rozhodnutí v rozsahu dostatečném pro jeho rozhodnutí; z těchto podkladů pak vyplývá stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jednotlivé shromážděné podklady pak správní orgán důkazně vyhodnotil, přičemž výsledky tohoto hodnocení přesvědčivě a srozumitelně popsal v odůvodnění rozhodnutí, vše v kontextu s výpovědí a argumenty žalobce. Srozumitelně a přesvědčivým způsobem pak uvedl úvahy, které jej vedly k vydání napadeného rozhodnutí.
31. Na závěr soud podotýká, že vnímá jako logickou a z lidského hlediska pochopitelnou snahu žalobce zajistit si lepší životní úroveň v zemi s vyšším stupněm demokracie, svobody a ekonomické úrovně. K tomu však nelze využívat prostředky zákona o azylu. Udělení mezinárodní ochrany v jakékoli z jejích forem není univerzálně použitelným institutem k řešení jakýchkoli negativně vnímaných životních situací. Instituty zákona o azylu slouží k mimořádné ochraně osob, kterým v zemi jejich původu hrozí závažné porušování jejich lidských práv. Chce-li žalobce legálně pobývat na území České republiky, má možnost využít některého z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.

V. Závěr a náklady řízení

32. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 29. prosince 2020

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce